

«Сэрцу соладка, ясна, трывожна»

Так назваў сваю трэцюю кнігу паэт з Пінска Анатоль Шушко. Ён падрыхтаваў яе, ведаючы, што наўрад ці ўжо ўбачыць выданне. Вершы для зборніка аўтар адбіраў, як сведчыць яго жонка Любоў Міхайлаўна, даволі доўга і рупліва. У асноўным гэта прысвячэнні каханай жонцы, роднай вёсцы Сташаны, гораду над Пінай і, зразумела, бліжкім і дарагім сэрцу людзям.

Зборнік складаецца з трох раздзелаў: «Таёмныя струны душы чалавечай», «Гімн каханню» і «Памяці паэта». У апошні ўвайшлі вершы, прысвечаныя Анатолю Шушко калегамі, а таксама эсэ-ўспамін аднакурсніцы паэта па Бёлдзяржуніверсітэце, вядомага экскурсавода, аўтара цікавых кніг аб Палессі і Пінску Таццяны Хвагінай. Зразумела, усё гэта было напісана ўжо пасля смерці паэта, як і

ўступная частка члена Саюза пісьменнікаў Беларусі Марыі Ляшук. Дарэчы, тут шмат фотаздымкаў, на якіх бачым не толькі самога паэта, але і яго блізкіх людзей. Думаю, гэта робіць зборнік больш прывабным і дарагім для родных і сяброў Анатоля Шушко, а таксама для аматараў яго паэзіі. А заканчваецца выданне васьмірадкавым вершам «Парада»:

Век гэтай мудрасці быць

з намі:

Адно, душою не гавей.

Каб нават хіжыя спазналі,

Жыццё тваё – дзеля людзей.

Калі цябе, аднак, не будзе,

Пакліча ў бездань іншы свет,

Няхай аднойчы скажуць людзі:

«Ён у нашай памяці жыў».

Вершы Анатоля Шушко вызначаюцца метафарычнасцю, арыгінальнасцю і глыбінёй думкі. Першую сваю кнігу «Выток і прычасце» паэт выдаў ва ўз-

Анатоль ШУШКО

**Сэрцу соладка,
ясна,
трывожна**

росце 40 гадоў у 1994 годзе. Другая кніга, «Шаны» (шанаванне), назву якой дала родная аўтара вёска Сташаны, убачыла свет за кошт пенсіі бацькі-франтавіка і сыноў Анатоля Шушко праз 17 год пасля выдання пер-

шай кнігі. Пішу аб гэтым наўмысна, бо даўно надыйшоў час выдаць паўнаважнае «Выбранае» паэта, які пачаў друкавацца яшчэ ў піянерскім узросце. Аб Анатолю хадзілі легенды падчас яго навучання на філфаку БДУ, бо вершы маладога аўтара заўважыў вялікі знаўца беларускай паэзіі, крытык Варлен Бечык. Не толькі заўважыў, але і надрукаваў іх у газеце «Літаратура і мастацтва» са сваёй уступнай нататкай, у якой высока ацаніў творчасць 17-гадовага студэнта.

Павышаная патрабавальнасць да сябе і сваёй творчасці, незвычайная сціпласць, што на мяжы амаль з поўнай абьяквашцю да поспеху, славы і грошай, так і не дазволілі своечасова і на ўсю моц раскрыцца вялікаму таленту, якім быў адзначаны з юных гадоў Анатоль Шушко.

Ён пісаў выдатныя вершы,

час ад часу друкуючы іх у рэгіянальных і рэспубліканскіх перыядычных выданнях, у тым ліку ў часопісах «Польмя», «Малодосць», у калектыўных зборніках, у газеце «Літаратура і мастацтва». Мне ўдалося надрукаваць вершы Анатоля Шушко ў перакладзе на рускую мову ў часопісах «Москва» і «Нёман», «Літаратурной России», анталогіі «Современная белорусская поэзия» (Москва, 2003 год). Дарэчы, яго пяру належыць адзін з лепшых вершаў аб горадзе над Пінай – «Пінскі вальс». Музыку на гэты твор напісаў яго сябра, які, на жаль, таксама нядаўна пайшоў з жыцця, таленавіты музыкант і аматарскі кампазітар Аляксандр Жуковіч. Словы і музыка гэтай песні былі надрукаваны ў газеце «Пінскі веснік».

Пінскі вальс –

Песня і хваль, і каштанаў...

Пінскі вальс –

Сонечны смех закаханых...

Музыка ў сэрцы гучыць –

Будзем у танцы кружыць...

Любая, горад удзячыў

Пінскі вальс! для нас

Валерый ГРЫШКАВЕЦ